«Υψώ νω τους οφθαλμούς μου προς τα όρη, πόθεν θέλει ελθεί η βοήθεια μου; Η βοήθεια μου έρχεται από του Κυρίου, του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην»
Ψαλμός ρκα 1,2
Μέσα στα μεγάλα αδιέξοδα της ζωής, όταν ο άνθρωπος ζητάει απεγνωσμένα κάπου να στηριχθεί, ο Κύριος είναι ο μόνος αληθινός βοηθός. Αυτόν το μήνα ο Μιχάλης Μακρογιάννης, θα μας δώ σει τη δική του μαρτυρία, για το πώ ς γνώ ρισε μέσα στη ζωή του, τον Ιησού Χριστό.
-Μιχάλη, πες μας τη μαρτυρία σου, ξεκινώ ντας από τα παιδικά σου χρόνια.
-Γεννήθηκα στον Πειραιά το 1967 και μεγάλωσα στον Κορυδαλλό. Οι γονείς μου και ειδικά η μητέρα μου, ήταν πολύ θρησκευόμενοι άνθρωποι. Πηγαίναμε στην Τήνο κάθε καλοκαίρι, επισκεπτόμασταν διάφορα μοναστήρια σε όλη την Ελλάδα, εγώ πήγαινα κατηχητικό, ήμουν παπαδάκι, όμως έβλεπα πράγματα που με απογοητεύανε
-Όπως;
- Με πείραζε πολύ το εμπόριο που έβλεπα γύρω από τα πράγματα του Θεού. Έβλεπα τον κόσμο να πηγαίνει τα χρυσαφικά του, τα λάδια του, να προσφέρει τάματα κι όλα αυτά δεν μου άρεσαν. Έλεγα μέσα μου: «είναι δυνατόν να ζητάει ο Θεός τα λεφτά των φτωχώ ν ανθρώ πων;» Απομακρύνθηκα έτσι, από αυτό το περιβάλλον και από πολύ μικρός, από 13 χρονώ ν, ξεκίνησα να βγαίνω από το σπίτι και να συχνάζω στις πλατείες. Η ζωή μου άρχισε να παίρνει άλλη τροπή. Νύχτα, μπαρ, πολλοί φίλοι, γυναίκες, ποτά, μηχανές, ελαφριά ναρκωτικά. Αργότερα, σε ηλικία 23 ετώ ν, ανοίξαμε ένα ψητοπωλείο με τον πατέρα μου στην Αμφιάλη, το οποίο δούλευε πολύ καλά.
- Ποια εποχή;
- Περίπου το 1990. Εκείνη η περίοδος που είχα το μαγαζί, ήταν κομβική στη ζωή μου, γιατί εκεί άκουσα για πρώ τη φορά το λόγο του Θεού. Ερχόταν και έτρωγε εκεί, ένας αδελφός από την εκκλησία της Πεντηκοστής. Έβλεπα κάτι διαφορετικό πάνω του, μια ταπείνωση μια καθαρότητα, μου είπε λίγα λόγια για το Χριστό. Με την πάροδο του χρόνου ερχόταν μαζί με άλλους δύο νέους για να φάνε. Άρχισα να τους παρατηρώ αν θα πούνε κάτι πονηρό, κάποια βρισιά, κάποια βωμολοχία. Όμως δεν άκουγα τίποτε και εντυπωσιαζόμουνα. Ένα βράδυ τους ρώ τησα από πού έρχονται και μου είπαν «από την Αποστολική εκκλησία».
- Είχες ξανακούσει για την Αποστολική εκκλησία;

- Όχι, δεν ήξερα τίποτε και το μυαλό μου πήγε στους μάρτυρες του Ιεχωβά. Μου εξήγησαν όμως ότι δεν έχουν καμία σχέση και ότι η εκκλησία τους απλά ακολουθεί το παράδειγμα της πρώ της αποστολικής εκκλησίας, όπως τη βλέπουμε μέσα στην Αγία Γραφή. Ότι προσπαθούν να μη προσθέτουν ούτε να αφαιρούν από το Ευαγγέλιο, όπως κάνουν οι αιρετικοί. Με ρώ τησαν αν έχω Καινή Διαθήκη, μου πρότειναν να τη διαβάσω και μου είπαν και κάτι άλλο το οποίο αξίζει να αναφέρουμε: «πριν τη διαβάζεις, να κάνεις μια προσευχή, για να σου ανοίγει ο Θεός τα πνευματικά σου μάτια. Μη προσπαθείς να την καταλάβεις με τη δική σου εξυπνάδα». Αυτό είναι πραγματικά πολύ σημαντικό, γιατί ο λόγος του Θεού δεν ανακαλύπτεται, αλλά αποκαλύπτεται από τον Κύριο.
- Το έκανες;
- Ναι, ξεκίνησα να διαβάζω κάνοντας αυτή την προσευχή και ήταν σαν να άνοιγε ένα παράθυρο και να μπαίνω μέσα στα γεγονότα. Ζούσα αυτά που διάβαζα. Εντωμεταξύ, έβρισκα ερωτήσεις δύσκολες για να τους κάνω, σκεπτόμενος με πονηριά, ότι είναι αιρετικοί και θα τους ξεσκεπάσω. Αυτό κράτησε για ένα εξάμηνο. Τους περίμενα με έτοιμες τις ερωτήσεις, ερχόντουσαν και χωρίς πολύ δυσκολία μου απαντούσαν: «Διάβασε σε αυτό το κεφάλαιο, εκείνο το εδάφιο.» Το σημείωνα σε ένα χαρτάκι, όταν πήγαινα σπίτι το διάβαζα και πράγματι έπαιρνα την απάντηση που ζητούσα. Αυτό μου έκανε τρομερή εντύπωση, γιατί ήμουν και δύσπιστος και οι απαντήσεις ήθελα να είναι ακριβείς και όχι στο «περίπου.» Το άλλο που μου έκανε εντύπωση ήταν ότι μου είπαν πως ο Χριστός είναι και σήμερα ζωντανός και αν Τον ζητήσω θα έρθει στη ζωή μου. Και χωρίς να χρειάζεται να Του «τάξω» πρώ τα κάτι, γιατί: «του Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής, σε εκείνον ανήκουν όλα τα χρυσάφια και τα λάδια και δεν έχει ανάγκη από αυτά τα πράγματα». Αυτό μίλησε μέσα στην καρδιά μου, γιατί όπως είπα πριν, όλα αυτά με είχαν απογοητεύσει.
- Πίστευες τότε στον Θεό;
- Πίστευα αόριστα σε μια ανώ τερη δύναμη, τίποτε παραπάνω. Ήμουν και άνθρωπος που για να πιστέψω σε κάτι, έπρεπε να έχω απόδειξη. Είχα μπει στην αμαρτία από πολύ μικρός, είχα δει πολλά και σαν αποτέλεσμα, είχα γίνει πολύ δύσπιστος. Για να καταλάβεις, η κοπέλα με την οποία ήμασταν μαζί 4,5 χρόνια, μου έλεγε ότι με αγαπάει και δεν την πίστευα. Το καλοκαίρι έκλεισα το μαγαζί για ένα μήνα και μαζί με την κοπέλα μου, έναν φίλο μου και την κοπέλα του, φύγαμε για διακοπές στην Κρήτη. Γυρίσαμε οδικώ ς όλους τους νομούς του νησιού,

κάναμε σε 18 μέρες 3.500 χλμ., και κάποια στιγμή βρεθήκαμε στα Σφακιά. Επειδή όμως ήταν μέσα Αυγούστου, βρήκαμε δωμάτιο σε ένα ορεινό χωριό, στην Ανώ πολη. Την άλλη μέρα το πρωί ρωτήσαμε που έχει κοντά θάλασσα και μας είπαν ότι ή θα πρέπει να ξανακατεβούμε πάλι με το αμάξι στην Χώ ρα (σε ένα δρόμο πολύ επικίνδυνο) ή θα πρέπει να πάμε με τα πόδια σε ένα παραθαλάσσιο χωριό (Λουτρό), μία ώ ρα δρόμο. Προτιμήσαμε το δεύτερο, φορτωθήκαμε τα σύνεργα για το ψάρεμα και ξεκινήσαμε. Σε κάποιο σημείο όμως το μονοπάτι έκανε μια διχάλα και αντί να πάμε δεξιά όπως έπρεπε, πήγαμε αριστερά. Ο δρόμος άρχιζε να γίνεται πολύ δύσβατος, οι ώ ρες περνούσαν και καταλαβαίναμε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Βλέπαμε όμως μπροστά μας τη θάλασσα και αυτό μας ξεγέλαγε. Μετά από δέκα ώ ρες περίπου είχαμε εξαντληθεί τελείως και μας είχε τελειώ σει και το νερό.
- Δέκα ώ ρες;
- Ναι, είχε πάει 7:30 το απόγευμα και είχαμε ξεκινήσει 10:00 το πρωί. Τελικά φθάσαμε σε ένα σημείο, όπου το βουνό έκανε μια απότομη κλίση προς τα κάτω και δεν μπορούσαμε πλέον να πάμε, ούτε μπρος ούτε πίσω.Ήμασταν ακινητοποιημένοι και κρατιόμασταν απ' τα θυμάρια για να μη φύγουμε κάτω στον γκρεμό. Μπροστά μας ανοιγόταν το Λυβικό πέλαγος, περνούσαν κάτι βαρκούλες τις οποίες τις βλέπαμε εμείς σαν καρυδότσουφλα και έφτιαξα στο μυαλό μου ένα σχέδιο. Θα φωνάζαμε όλοι μαζί βοήθεια, αν μας άκουγαν και ρωτούσαν ποιος είναι εκεί, εγώ θα έλεγα ότι είμαι ο γιος του Βαρδινογιάννη.
- Για ποιο λόγο;
- Αυτό το σκέφτηκα γιατί είχα δει μια γέφυρα στο φαράγγι της Αράδαινας, που έγραφε: «δωρεά αδελφώ ν Βαρδινογιάννη». Τότε σίγουρα θα ενδιαφερόντουσαν, θα έστελναν ένα ελικόπτερο, με μια κάθετη σκάλα και θα μας έπαιρνε. Όμως ο Λόγος του Θεού λέει: «οι βουλές σας απέχουνε από τις βουλές μου, όσο ο ουρανός από τη γη» Ησα ας. νε 9. Φωνάζαμε, φωνάζαμε, αλλά με τη μηχανή αναμμένη στη βάρκα, δεν άκουγαν ούτε στα δέκα μέτρα, όχι στο βουνό που ήμασταν εμείς. Πέρασε έτσι κάπου μισή ώ ρα, κουραστήκαμε, βράχνιασα και εκείνη την ώ ρα, για πρώ τη φορά στην ζωή μου, ένοιωσα να έρχεται αργά-αργά ο θάνατος. Σε λίγο θα βράδιαζε, δεν θα αντέχαμε άλλο να κρατιόμαστε και θα πέφταμε. Μπροστά μου ήταν ένα απέραντο πέλαγος, πίσω μου ένα απέραντο βουνό, από πάνω μου ένας απέραντος ουρανός. Ποιος να με βοηθήσει;
- Πλήρες αδιέξοδο.
- Αδιέξοδο, πραγματικά. Οι κοπέλες έκλαιγαν αγκαλιασμένες και η μια

είχε πάθει νευρική κρίση και ήθελε να πηδήξει στον γκρεμό. Ζούσαμε μια κατάσταση πολύ άσχημη. Τότε θυμήθηκα τα λόγια που μου είχαν πει τα αδέλφια στο μαγαζί. Ότι ο Χριστός είναι ζωντανός και όταν τον επικαλεσθεί ο άνθρωπος, έρχεται σε βοήθεια του. Σήκωσα τα μάτια μου στον ουρανό, και είπα: «Χριστέ μου, αν είσαι ζωντανός, πάρε την φωνή μου και πήγαινέ την όπου νομίζεις εσύ, αρκεί να σωθούμε». Εκείνη την ώ ρα περνούσαν με αναμένες τις μηχανές δύο βαρκούλες, η μία πίσω από την άλλη και με όση δύναμη μου είχε απομείνει, έβγαλα μια τελευταία φωνή... βοήθειαααα (μόνος μου όμως αυτή τη φορά, όχι μαζί με τους άλλους και βραχνιασμένος). Την ίδια στιγμή, σαν να πάτησα ένα διακόπτη, κατευθείαν έσβησαν τις μηχανές, γύρισαν προς τη μεριά μας και φώ ναξαν: «Ποιος είναι εκεί πάνωωω;». Αυτή η φωνή ήρθε, διαπέρασε την καρδιά μου και άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Πρώ τη φορά στη ζωή μου έκλαιγα έτσι. Ήμουν άνθρωπος περήφανος και εγωιστής, αλλά εκείνη την ώ ρα ένιωσα σαν να είμαι ένα μυρμήγκι και είπα: «ποιος είναι αυτός πίσω από τον ουρανό, που με άκουσε μόλις είπα αυτό το όνομα;» Μας φωνάξανε πάλι, ότι πάνε να φέρουνε βοήθεια, και πράγματι πήγανε στο χωριό (Λουτρό) και φέρανε ένα βοσκό που ήξερε καλά το βουνό. Τον έφεραν με τη βάρκα στους πρόποδες και εμείς από πάνω τον βλέπαμε να ανεβαίνει τους κατακόρυφους γκρεμούς λες και έκανε περίπατο.

- Πως λέγεται το βουνό αυτό;

- Είναι τα Λευκά Όρη. Αρκετοί άνθρωποι έχουν σκοτωθεί εκεί, χάνοντας το δρόμο τους. Έφθασε εκεί που ήμασταν, μας έδωσε νερό να πιούμε, γιατί μάλλον είχαμε πάθει αφυδάτωση και άρχισε να μας καθοδηγεί βήμα-βήμα που θα πατήσουμε για να κατεβούμε μαζί του. Όταν φθάσαμε στο χωριό 1,5 χλμ μακριά, ήτανε νύχτα πια και όπως προσπαθούσαμε με κάποια αστεία μεταξύ μας να ξεπεράσουμε λίγο την ένταση και την αγωνία, ήρθε μια γυναίκα και με ρώ τησε: «ποιος φώ ναξε τόσο δυνατά βοήθεια;» της λέω: «φωνάζαμε τέσσερα άτομα» μου λέει: «όχι, ένας και ακούστηκε η φωνή του δυνατά μέσα στο χωριό». Εκείνη την ώ ρα ήρθε σαν σφραγίδα μέσα στην καρδιά μου, ότι πράγματι ενέργησε ο Θεός. Τελείωσαν οι διακοπές, γύρισα στο μαγαζί και άρχισα να ομολογώ σε όλους αυτό που είχε γίνει στη ζωή μου. Οι πιο πολλοί όμως απιστούσαν και μου έλεγαν διάφορα. Ότι όταν πεθαίνει ο άνθρωπος φοβάται και φωνάζει δυνατά, ότι ο Χριστός ήταν απλά ένας κομμουνιστής και χίλια δύο.

- Στα αδέλφια το είπες;

- Ναι και βέβαια. Και μου είπαν κάτι πολύ σημαντικό. Ότι τώ ρα πρέπει

να ζητήσω από το Θεό να έρθει στη ζωή μου και να με οδηγήσει. Το δέχτηκα αυτό, γιατί σκέφθηκα ότι αν με έπειθαν και με οδηγούσαν άνθρωποι, πάντα θα έμενε μέσα μου αμφιβολία, ενώ αν με οδηγούσε ο Θεός θα ήμουν σίγουρος. Ένα βράδυ σπίτι μου, προσευχήθηκα και άνοιξα την Αγία Γραφή στο όνομα του Χριστού, ζητώ ντας από τον Κύριο να μου μιλήσει στο 2 εδάφιο όπου αν άνοιγα το Ευαγγέλιο. Και έτσι άνοιξα τυχαία... από τις Πράξεις των Αποστόλων, από το κζ κεφάλαιο και έλεγε: «και αφού επέβημεν εις πλοίον Αδραμυττινόν εσηκώ θημεν μέλλοντες να παραπλεύσωμεν...» Απορούσα τι σήμαινε αυτό, μέχρι που κάποια στιγμή ξεφυλίζοντας μια εφημερίδα «Χριστιανισμός» που μου είχαν δώ σει, είδα τη διεύθυνση από την εκκλησία της Νίκαιας. Ήταν στην οδό Αδραμυτίου. Συγκλονίστηκα γιατί κατάλαβα πως ο Κύριος είχε απαντήσει στην προσευχή μου. Πήγα στην εκκλησία και μου έκανε μεγάλη εντύπωση η αγάπη, η σεμνότητα των γυναικώ ν και η ευσέβεια που συνάντησα.
- Μετά το γεγονός αυτό στην Κρήτη, είχε αλλάξει η ζωή σου;
- Όλη αυτή η ιστορία που είχε γίνει εκεί στο βουνό, άλλαξε ριζικά τη ζωή μου. Γιατί πλέον κατάλαβα ότι ο Χριστός υπάρχει, δεν είναι μια ιστοριούλα, ούτε μια ζωγραφιά. Όμως δεν είχα αναγεννηθεί, δεν είχα παραδώ σει τη ζωή μου εντελώ ς στα χέρια του Θεού. Κι αυτό γιατί είχα ακόμη μέσα μου μία μικρή αμφιβολία. Τελικά σκέφθηκα ότι για να φύγει κάθε απιστία από μέσα μου, πρέπει να νοιώ σω τη δύναμη του Θεού επάνω μου, στο σώ μα μου. Αυτό δεν θα μπορούσε να μου το αμφισβητήσει κανένας. Ξεκίνησα να προσεύχομαι κάθε βράδυ, γονατίζοντας για λίγα λεπτά. Μετά από λίγες ημέρες ήρθε ο Κύριος. Ένοιωσα μια μεγάλη δύναμη να έρχεται πάνω μου, σαν ηλεκτρικό ρεύμα, ένα βουητό και ταυτόχρονα άκουσα μια φωνή να λέει μέσα στο αυτί μου: «Είναι το Πνεύμα το Άγιο». Εγώ μέχρι εκείνο το βράδυ δεν πίστευα ότι υπάρχει ψυχή μέσα στον άνθρωπο, παρόλο που το διάβαζα στο ευαγγέλιο. Εκείνη την ώ ρα όμως, ένοιωσα αυτή την δύναμη να ξεκολλάει από μέσα μου τον εσωτερικό άνθρωπο, ένοιωσα μηδενική βαρύτητα, μια αγαλλίαση φοβερή που δεν περιγράφεται με λόγια και άρχισα να ανεβαίνω μέσα στο δωμάτιο, μέχρι που έφθασα ως το ταβάνι. Με κατεβασε πάλι, σιγά-σιγά και δόξασα και ευχαρίστησα το Θεό.
- Πήρες απάντηση σε αυτό που ζήτησες;
- Πήρα απάντηση και την άλλη μέρα έκανα το θέλημα του Θεού και βαπτίστηκα στο νερό στην εκκλησία της Νίκαιας. Πλέον γνώ ριζα την αλήθεια, είχα ειρήνη στην καρδιά μου και πολύ χαρά. Διάβαζα το λόγο

του Θεού και είχα χαρά. Γυρνούσα από την εκκλησία σπίτι μου το βράδυ και είχα χαρά. Δεν χρειαζόταν πλέον να πιώ , ούτε να καπνίσω, ούτε να βγω έξω να ξενυχτάω. Τότε όμως ξεσηκώθηκε εναντίον μου το περιβάλλον μου. Συγγενείς, φίλοι, ακόμη και η κοπέλα μου. Προσευχήθηκα για εκείνη, ο Κύριος της έδειξε πολλά, όμως η καρδιά της δεν μπόρεσε να σηκώ σει αυτή την αλλαγή στη ζωή μου.
- Χωρίσατε;
- Ναι, τελικά με άφησε. Λυπήθηκα, γιατί ήμασταν μαζί χρόνια, όμως έμεινα στο Χριστό, πέρασαν τα χρόνια, και ήρθε η ώ ρα που ο Κύριος με αποκατέστησε με μια κοπέλα από την εκκλησία, την Άννα. Καθώ ς προσευχόμουνα ένα βράδυ, έβαλε πολύ αγάπη στην καρδιά μου για εκείνη, όμως ήθελα να είμαι σίγουρος ότι ήταν από τον Θεό. Προσευχήθηκα πολύ και ο Κύριος με βεβαίωσε.
- Πόσο καιρό είστε παντρεμένοι;
- 19 χρόνια. Στη γυναίκα μου, είναι σαν να βλέπω τον εαυτό μου σε γυναικεία έκδοση. Μας αρέσουν τα ίδια πράγματα, σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο και είναι πραγματικά για μένα ένα δώ ρο Θεού. Ο Κύριος μας έχει χαρίσει 3 παιδιά, τον Αντώ νη, τον Μάκη και την Χριστιάννα και ευχαριστούμε τον Θεό, γιατί και τα παιδιά μας είναι πιστά και ακολουθούν το Χριστό. Λίγο μετά που παντρεύτηκα, ο Κύριος με βάπτισε και με το Πνεύμα το Άγιο και τώ ρα με έχει αξιώ σει να τον υπηρετώ . - Ξανασυνάντησες μέσα στη ζωή σου αδιέξοδα, σαν εκείνο πάνω στο βουνό; - Δυσκολίες ναι, πολλές. Αδιέξοδα όχι. Γιατί μαθαίνω πλέον να προσεύχομαι, να ζητάω από το Θεό και βλέπω το χέρι Του να ενεργεί θαυματουργικά μέσα στη ζωή μου. Δεν είχαμε σπίτι, ο Κύριος μας χάρισε με κλήρωση σπίτι από τον Ο.Ε.Κ. Στο θέμα της εργασίας ταλαιπωρήθηκα σε διάφορες δουλειές, δυσκολεύτηκα, αδικήθηκα, ο Κύριος ήρθε και μου χάρισε μια μόνιμη εργασία σαν Χειριστής Ανυψωτικώ ν Μηχανημάτων. Και θεραπείες έχουν γίνει στη ζωή μας και άλλα πολλά και μπορώ να πω ότι πραγματικά ο Κύριος μαζί με τη σωτηρία μας, μάς έχει χαρίσει τα πάντα. Ευχαριστώ το Θεό για όλα και τώ ρα περιμένουμε την ώ ρα που θα έρθει να μας παραλάβει για να ζήσουμε αιώ νια κοντά Του.